

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մատթէոս 11:28

Հունիս, 2012թ.
№6 (35)

Հոյս է տեսնում 2009թ. Հայիսից

ԱՄԵՆ ԶՐԵՐԻ ՄՈՏ ՑԱՆԵՑԵՔ

ԶԳՈՒՇԱՑԵՔ ՀԱՐԻ ՓՈԹԵՐԻՑ

ՀԱՎԱՏԱՐԻՄ ՄՆԱԼ ՄԻՆՉԵՎ ՄԱՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հունիս, 2012թ.
№6 (35)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Երիտասարդական համաժողով
Նայաստանում և Վրաստանում.....1

Ամեն ջրերի մոտ ցանեցեք.....2

Զրույց ծնողների հետ.....4

Նավարարին ծառան.....6

Զգուշացե՛ք Նարի Փոթերից.....7

Վկայություն
Ես հասկացա Աստծու անսահման սերը.....10

Վկայություն
Դժոխք և վերադարձ.....11

Թաղելու առաքյալի և Սանդուխտ կույսի կյանքը
Նավարարին մնալ մինչև մահ.....14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափուկություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Նեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փապագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվություններ կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ԺԱՄԱԺՈՂՈՎ ՀԱՅԱՍՏԱՆՈՒՄ ԵՎ ՎՐԱՍՏԱՆՈՒՄ

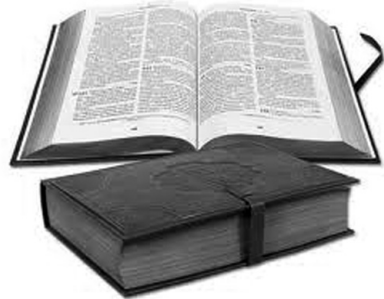
2012թ. մայիսի 25-ին և 26-ին
Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի

Դուք իմ բարեկամներն էք...
Այլեւս ձեզ ծառաներ չեմ կոչում:
Հովհ. 15.14-15

«Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը՝ «Դուք իմ բարեկամներն էք... Այլեւս ձեզ ծառաներ չեմ կոչում» (Հովհ. 15.14-15) թեմայով: Համաժողովին մասնակցում էին Հայաստանի տարբեր վայրերից ժամանած մոտ երկու հազար երիտասարդ եղբայրներ ու քույրեր:

Համաժողովի հիմնական թեման Աստծու և մարդու բարեկամությունն էր: Մինչև Աստծու որդի դառնալը մարդը նախ դառնում է Աստծու բարեկամը: Աստված Աբրահամին Իր բարեկամն անվանեց: Տերը Մովսեսի հետ այնպես էր խոսում, ինչպես մարդն իր բարեկամի հետ է խոսում:

Եթե ուզում ես իմանալ Աստծու կամքը, բարեկամացի՛ր Նրա հետ, Նա Իր բարեկամներին հայտնում է Իր կամքը: *Դուկաս 12.4*-ում Տեր Հիսուսն Իր աշակերտներին ասաց. «*Բայց ձեզի իմ բարեկամներուս կը գրուցեմ, Մի վախճաք անոնցմէ՝ որ մարմինը կսպաննեն, ու անկէ ետև աւելի բան մը ընելու կարողութիւն չունին*»: Նա դեռ հավիտենական դարերից առաջ ծրագրել էր փրկել ձեզ՝ մայրիկ ոչ թե մեր գործերին, այլ Իր նախասահմանությանը և Շնորհքին (Բ Տիմ. 1.9-10, Եփես. 1.4):

Նա Իր կյանքով վճարեց մեր փրկության գինը: Հիսուս Քրիստոսը, խաչը բարձրանալով, ցույց տվեց ամբողջ մարդկության հանդեպ Իր ունեցած սերը: Քրիստոսը խաչվեց Գողգոթայում և Իր կյանքը դրեց մեր մեջ: Այդ կյանքը սեր է: Աստված Իր սերը դնում է մահ մեջ, որպեսզի մենք էլ Իրեն սիրենք այն սիրով, ինչ սիրով որ Ինքն է մեզ սիրում: Իսկ Աստծուն կարող է սիրել նոր մարդը:

Համաժողովի ընթացքում եղան քարոզներ, ուսուցումներ, երգեր և աղոթքներ: Շատ երիտասարդներ քաջալերվեցին և հոգևոր բժշկություն ստացան, վայելեցին Տիրոջ սերն ու ներկայությունը:

Նույն թեմայով երիտասարդական համաժողով եղավ մահ հունիսի 1-ին և 2-ին Վրաստանում, Ախալքալաքում:

Երևան, 2012թ., ՕՆ 6 (35)

ԱՄԵՆ ԶՐԵՐԻ ՄՈՏ ՅԱՆԵՑԵՔ

Երանի՛ ձեպի, որ ամէն ջուրերու քով կը ցանէք...
Եսայի 32:20

Մի անգամ երեկոյան շատ տխուր էի: Շուրջս ամեն ինչ թախիժ էր պատճառում ինձ, և հոգիս շատ տրտում էր՝ մոռանալով Տիրոջ պատվերը, որ ասում է. «*Ընու հոգդ Տէրոջը վրայ ձգէ, ու ան քեզ պիտի խնամէ:*» (Սաղմոս 55.22):

Այդ երեկո, լուրջ ու տրտմառիթ լռության մեջ, ազդու և հրապուրիչ մի երաժշտություն էր լսվում: Մի աղքատիկ հագնված պատանի, իր հին նվագարանը ձեռքն առած, նվագելով անցնում էր փողոցով: Գնացի նրա մոտ՝ մի քիչ դրամ տալու: Նրա խոշոր սև աչքերում հուզիչ և սիրտ մաշեցնող թշվառություն էր կարդացվում: Երբ իմացա, որ սոված է, ափսեով կերակուր տարա նրան, իսկ ափսեի վրա հոգևոր բովանդակությամբ մի թերթիկ դրեցի:

Պատանու վիճակը սիրտս խոցել էր: Մինչ նա ուտում էր, ես պատուհանից նայում էի նրան և աղոթում, որ այդ թերթիկը նրա փրկության համար առիթ դառնա: Երբ կերակուրը կերավ, թերթիկը ձեռքն առավ, կարդաց խորագիրը՝ «Քրիստոնյա լինելու ճանապարհը», հետո զգուշությամբ դրեց գրպանը:

Տարիներ անցան, և սկսվեց Առա-

ջին համաշխարհային պատերազմը: Ես մոռացա այդ պատանուն:

Օրերից մի օր այցելեցի մի հիվանդանոց, որտեղ բուժում էին պատերազմի դաշտից բերված վիրավորներին: Տեսա մի բժշկի, որը բռնել էր վիրավորի ձեռքը: Նրա դեմքը շատ մտախոհ էր: Հիվանդը հետզհետե թուլանում և ուժասպառ էր լինում: Ես անձայն նայում էի հիվանդին, որը շատ երիտասարդ էր: Նրա աչքերը փակ էին, և կարծես մահն իր կնիքն էր դրել էր նրա դեմքին: Այդ պահին նրան մոտեցավ մի հոգևորական: Կռանալով նրա դեմքին՝ ցանկանում էր իմանալ, թե արդյո՞ք երիտասարդը շնչում է: Հանկարծ հիվանդը բացեց աչքերն ու հարցրեց.

- Ես իրո՞ք մահանում եմ:

Շուրջը գտնվողները լռեցին: Երիտասարդն ասաց.

- Ինձ ճշմարտությունն ասեք, ես պատրաստ եմ լսելու այն:

Հոգևորականը պատասխանեց.

- Ես ոչինչ չեմ կարող ասել քեզ, բարեկամս, բայց դու ճանաչո՞ւմ ես մեղավորների Փրկչին, դու սիրո՞ւմ ես Հիսուսին:

Երիտասարդն ասաց.

- Այո, ես քիչ առաջ տեսա Նրան, ես անտեր և լքյալ մեկը չեմ: Նախքան

այստեղից մեկնելու ուզում եմ վկայել իմ կյանքի մասին:

Հոգևորականն ասաց.

- Դու մայր ունե՞ս, ես կարո՞ղ եմ որևէ բան անել քեզ համար:

Երիտասարդը պատասխանեց.

- Ես մայր ունեմ, ես քիչ հետո նրա հետ պիտի լինեմ, նա երկնքում է:

Երբ նա խոսում էր, նրա դեմքին մի քաղցր ժպիտ էր երևում, աչքերի մեջ՝ փայլ և ոգևորություն: Երիտասարդը, խոսքը շարունակելով, ասաց.

- Բայց ես մի փոքրիկ քույր ունեմ: Խեղճ աղջիկ, նա մենակ պիտի մնա: Բայց ես նրան Տիրոջն եմ հանձնել, և Նա բնավ չի թողնի նրան: Սակայն ուզում եմ մի բան ուղարկել քրոջս:

Հիվանդը բարձի տակից դժվարությամբ հանեց մի քսակ, մի Սուրբ Գիրք, մի լուսանկար և հնացած ու արյունոտված մի թերթիկ: Նա ասաց.

- Այս թերթիկն ինձ ու մորս համար փրկության միջոց է եղել. երբ ես դեռ պատանի էի, նվազարանով պտտվում էի փողոցներում՝ հիվանդ մորս և քրոջս ապրեցնելու համար: Այդ ժամանակ ազնվահոգի ու ողորմած մի տիկին այս թուղթը տվեց ինձ:

Քիչ հետո երիտասարդը, խոսքը շարունակելով, ասաց.

- Մայրս շատ ուրախացավ, երբ այս թերթիկը կարդացի նրա համար: Մինչ այդ պահը մեզ որևէ մեկը ոչինչ չէր ասել մեր սիրելի Փրկչի մասին, Ով մահացավ խաչի վրա՝ մեզ փրկելու համար: Օ՛, սիրելի տիկին, մենք ամեն օր աղոթում էինք նրա համար և փափագում գոնե մեկ անգամ տեսնել նրան:

Ես արդեն ճանաչեցի երիտասար-

դին և ուշադրությամբ լսում էի նրա խոսքերը: Մի փոքր լռությունից հետո նա նորից սկսեց խոսել և մեղմ ձայնով ասաց.

- Այս ի՞նչ գեղեցիկ երազ էր: Ինձ մինչև երկնքի դռները տարան և անգամներս մտա: Ամեն բան շատ քաղցր ու վայելուչ էր, սակայն ես ցանկացա տեսնել իմ Փրկչին և մորս: Այնպես եղավ, որ մայրիկիս տեսա Փրկչի մոտ, հետո ցանկացա տեսնել նաև այն բարեսիրտ տիկնոջը, որ այս թերթիկը տվել էր ինձ, սակայն ինձ ասացին, որ նա դեռ չի գնացել այնտեղ...

Երբ երիտասարդը խոսելը վերջացրեց, այլևս չկարողացա զսպել ինձ և սկսեցի բարձրաձայն լաց լինել: Երբ ձայնս նրա ականջին հասավ, աչքերը բացեց ու նայեց ինձ: Նա ճանաչեց ինձ և, զարմացած, ճիգ գործադրեց ինձ մոտենալու համար: Բայց երբ տեսավ, որ չի կարողանում շարժվել, մեղմ ձայնով ասաց.

- Գոհանում եմ Քեզից, Երկնավոր Հայր, որ աղոթքիս պատասխանեցիր: Երիտասարդը քիչ հետո մահացավ և երկինք գնաց:

Եղբայրներ՛ր, քույրեր՛ր, քրիստոնյա բարեկամներ, Աստծու Խոսքը տարածեք: Զարոգեք «Ժամանակին և ժամանակից դուրս»: Ցանեցեք «ամեն ջրերի մոտ»: Շատ օրեր հետո ձեր ցանածները նորից ձեզ պիտի դառնան, մի օր պիտի տեսնեք նրանց բերած պտուղը և անպատմելի ուրախություն պիտի ունենաք:

**«Մարանաթա» ամսագիր
1925թ.**

Թիֆլիս, 2019թ., ԾՆԾ (35)

ԶՐՈՒՅՑ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ՀԵՏ

ԽՐԱՏՆԵՐ ԵՎ ՄԱՂԹԱՆՔՆԵՐ ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ

10 ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԻՄԱՍՏՈՒՆ ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ ք.2 (31) համարում

Աղջիկը նստած մտածում է ինչ-որ նվիրական, գաղտնի, հեռավոր բանի մասին և այնքան է տարվել, որ չի նկատում, թե ինչպես է ներս մտել մայրը.

- Դե, ի՞նչ ես նստել, էլի երագո՞ւմ ես: Ավելի լավ կլիներ՝ գնալիք և ափսեները լվանալիք: Անհնար է սենյակը մտնել, նույնիսկ անկողինդ հարդարված չէ: Քո տարիքում ես արդեն ամբողջ տունն էի պահում, տան տնտեսական հոգսերի մեծ մասն ինձ վրա էր, իսկ դու քո սենյակը չես կարողանում կարգի բերել: Երեկ էլ ափսեներն այնպես էիր լվացել, որ ես ստիպված եղա ամբողջը քեզնից հետո լվանալ, երագո՛ղ...

Խորհուրդ իններորդ

Իմաստուն ծնողները ապագա կյանքի նկատմամբ հույս և վստահություն են ներշնչում երեխաներին:

Ինչպես հայտնի է, երեխաների մեծամասնությունը երագողներ են: Նրանք երագում են իրենց ապագա կյանքի, հեռավոր երկրների, ճանապարհորդությունների և այն սխրանքների մասին, որ իրենք կարող են գործել: Երագում են նաև իրենց երևակայությանն ավելի մոտ բաների մասին՝ ահա իրենք ունեն մեծ և գեղեցիկ տուն, լավ երեխաներ, սիրելի կին կամ ամուսին: Տղաները երագում են լավ աշխատանքի, ժամանակակից և շքեղ մեքենայի մասին, աղջիկները երագում են... մի խոսքով, երագանքներին սահման չկա:

Ասացե՛ք, այսպիսի «խրատից և դաստիարակությունից» հետո ի՞նչ կզգա այդ աղջիկը: Ինչպիսին մոտեցումն է, այնպիսին արդյունքն է: Մայրն արեց հնարավոր ամեն ինչ, որպեսզի աղջիկն ասի. «Եթե դա քեզ դուր է գալիս, արա՛ ինքդ, ես չեմ ամի»:

Շատերն իրենց երազանքներում մնամվել են հավատքի աստվածաշնչյան հերոսներին. Դավիթի հետ մարտնչել են Գողիաթի, առյուծների դեմ, Սամսոնի հետ կոտորել են փղշտացիների գորքերը, Գեղեոնի հետ կործանել են կուռքերի զոհասեղանները և Աստծու կամքի համեմատ զոհասեղաններ կառուցել:

Ոմանք Սեդրաքի, Միսաքի ու Աբեղնագովի հետ նետվել են կրակի հնոցը, իսկ ոմանք Դանիելի հետ խոնարհաբար իջել են առյուծների գուբն ու հիացմունքով դիտել, թե ինչպես են քաղցած գիշատիչները դարձել ընտանի կենդանիների մամռան անվնաս: Բացի դրանից, երեխաներն իրենց երազանքներում ունակ են եկեղեցիներ կառուցելու, կիսավայրենի աֆրիկական ցեղերի մեջ ավետարանչություն անելու: Ոմանք երազանքներում դառնում են մեծ քարոզիչներ: Պետք է ասել, որ այդ երազանքները հաճախ կարող են իրականություն դառնալ: Իմաստուն ծնողները, երեխայի հետ մեկտեղ երազելով, օգնում են, որ մանկական երազանքները ճիշտ հուն ունենան: Հետո աղոթում են Տիրոջը, որպեսզի Նա Ինքը կառավարի երեխաների ցանկությունները, որպեսզի այն ամեն օգտակարը, ինչի մասին երազում են երեխաները, կարողանա դառնալ իրականություն, իսկ դա արդեն ոչ թե մեզնից է, այլ՝ Աստծուց:

Երեխաներին ապագա հույս և Տիրոջ հանդեպ վստահություն ներշնչելը հեշտ չէ, հարկավոր է մշտապես և ինքնուրույն հոգևոր պատերազմ մղել, բայց դա կարևոր է և անհրաժեշտ: Իսկ ընդհանրապես ո՞վ կասի, որ ծնող լինելը հեշտ է:

Միայն ծնողները, իրենց ջանքերը համատեղելով երեխաների դաստիարակների, կիրակնօրյա դպրոցի ուսուցիչների, եկեղեցու սպասավորների ջանքերի հետ, կարող են օգնել երեխաներին՝ դնելու երջանիկ ընտանեկան կյանքի և Հիսուս Քրիստոսի հետ երկնային հավիտենական կյանքի ամուր հիմքերը:

Խորհուրդ տասներորդ

Իմաստուն ծնողներն իրենց երեխաներին դաստիարակում են և սովորեցնում կարգուկանոն սիրել:

Դեռ վաղ մանկությունից երեխաների մեջ ծնողների դրած հոգևոր հիմքի հիմնական տարրերի հետ մեկտեղ գոյություն ունեն մաև այնպիսի կարևոր որակներ, ինչպիսիք են կարգապահությունը և կարգուկանոնը: Կարիք չկա հատուկ ժամանակ ծախսել այս ճշմարտություններն ապացուցելու համար: Շատ կարևոր է հոգևոր ճշմարտությունների հետ մեկտեղ երեխաների մեջ դեռ վաղ հասակից կարգապահության և կարգուկանոնի նկատմամբ սեր սերմանելը: Դա պետք է նրանց էության, նրանց կյանքի մասը դառնա: Ընդ որում, ինչպես և դաստիարակության մնացած գործնական հարցերում, կարևոր դեր է խաղում մոր և հոր անձնական օրինակը: Կարգապահությունը և կարգուկանոնը կարևոր են ամեն ինչում՝ ինչպես անձնական, այնպես էլ նորմալ և լիարժեք հասարակական

Բաղնիս, 2019թ., № 6 (55)

կյանքում, և առավել ևս եկեղեցում: Բայց այստեղ ևս դաստիարակման հիմնական գործոնը ծնողների անձնական օրինակն է: Ինչպե՞ս կարող է երեխան կարգապահություն և կարգուկանոն սովորել, եթե հայրը միշտ և ամեն ինչից ուշանում է: Ընդ որում չի կարելի աշխատանքի հարցում պարտաճանաչ լինել և միևնույն ժամանակ մշտապես բացակայել կամ ուշանալ եկեղեցու պաշտամունքներից: Այստեղ հանգամանքների ոչ մի վկայակոչում և պատճառաբանություն տեղին չէ, բացառություն կարող են լինել միայն հիվանդությունը կամ անկանխատեսելի իրավիճակները:

Եվ այսպես, ինչպես և մեզ կոչ է անում Սուրբ Գիրքը, մենք պետք է սովորենք ինքներս և սովորեցնենք մեր երեխաներին: Դա նշանակում է ամեն ինչում հետևել առողջ վարդապետությանը, օրինակ լինել աշխարհի, այսինքն՝ մեզ շրջապատող մարդկանց համար:

Եկե՛ք մշտապես սովորեցնենք ու դաստիարակենք մեր երեխաներին և ինքներս էլ սովորենք հասնել Երկնային Արքայության լուսավոր բարձունքներին: Ամեն:

Հ Ա Վ Ա Տ Ա Ր Ի Մ Ծ Ա Ռ Ա Ն

Մի թագավորի դավադրաբար գահազրկում են և բանտարկում: Բոլորը լքում ու դավաճանում են նրան: Հավատարիմ է մնում միայն ծառաներից մեկը, որին էլ թագավորի հետ բանտարկում են: Այնպես է պատահում, որ ամեն ինչ բացահայտվում է, և թագավորին վերականգնում են իր գահին: Երբ նա բանտից դուրս է գալիս, հրամայում է.

- Բերե՛ք իմ հավատարիմ ծառային, հանե՛ք ձեռնաշղթաները, դրե՛ք կշեռքի նժարին և դրանց քաշին հավասար ոսկի տվե՛ք նրան՝ իր հավատարմության համար:

Այդ ժամանակ ի՞նչ էր մտածում ծառան:

Իհարկե, նա մտածում էր՝ երանի՜ թե այդ ձեռնաշղթաներն ավելի ծանր լինեին:

Մենք պետք է հասկանանք և հավատանք, որ ինչքան շատ լինեն Տիրոջ անվան ու փառքի համար մեզ հանդիպող փորձություններն ու դժվարությունները, այնքան մեծ պարգև կստանանք մեր Տիրոջից՝ Իրեն հավատարիմ մնալու համար:

ԶԳՈՒՇԱՅԵՔ ԶԱՐԻ ՓՈԹԵՐԻՑ

Ձեր մէջ չգտնուի այնպիսի մարդ մը, որ իր տղան կամ աղջիկը կրակէ անցնէ կամ քաղղ նայի կամ գուշակութիւն կամ հմայութիւն և կամ դիւթութիւն ընէ. նաև կախարդ կամ վիռլ կամ նշանագէտ կամ մեռելահմայ չգտնուի:

Վասն զի ով որ այս բաները կ'ընէ, Տէրոջը առջև գարշելի է:

Բ Օրինաց 18.10-12

Հիմա շատ են գրում և խոսում ֆոթթրիկ Հարի Փոթերի մասին: Դպրոցներում ուսուցիչներն զգուշացնում են երեխաների մտքի վրա Ջ.Ռոուլինգի ստեղծագործությունների բացասական ազդեցության մասին: Բոլորին շատ զարմացրեց 2002թ. դեկտեմբերի 22-ին Ռուսաստանի Կենտրոնական հեռուստատեսությամբ եթեր դուրս եկած հաղորդումը: Այդ վավերագրական ֆիլմի հեղինակները բացահայտ խոստովանեցին համաշխարհային հանրության մտահոգությունը, տարբեր (10-ից ավելի) երկրների մարդկանց կարծիքները, բայց կադրի ետևում գտնվողի ձայնը բացահայտ սարկազմով մեկնաբանեց կարծիքներից յուրաքանչյուրը: Հենարանն այն էր, որ միջնադարում կախարդներին այրում էին խարույկի վրա, իսկ այժմ, ահա, զբաղվում են «գեղարվեստական ֆիլմերը հալածելով»: Ընդ որում հիշեցին և՛ Մոխրոտիկին, և՛ կախարդական թգուկներին: Իբր, յուրաքանչյուր նորույթ դժվար է ընկալվում. ընտելացաք թգուկներին՝ ընտելացեք նաև Փոթերին:

Մուսուլմանական երկրներում Հարի Փոթերին կոչել են շեյթան, իսկ այդ ապրանքանիշով գրքերը և ֆիլմերը արգելված են կառավարության կողմից: Մեր՝ իրապես քրիստոնեական երկրում, այդ ստեղծագործությունը լայն ճանաչում է վայելում:

Ահա քաղվածք «Ակցենտ» թերթի նյութից. «Ուսումնասիրելով Հարի Փոթերի մասին Ջոան Ռոուլինգի անգլերեն հրատարակությունները՝ Սանկտ-Պետերբուրգից Պավել Սաննիկովն ապացուցեց, որ գրքային պատանի հերոսներն զբաղվում են ոչ թե ուղղակի մոգությամբ, այլ սատանայապաշտությամբ ու կախարդությամբ՝

- ծիսակատարության համար կտրվում է կենդանի մարդու ձեռքը.
- սաղմի կամ նորածնի նման ինչ-որ արարած ողջ-ողջ եփվում է կմուճում.
- չար մոգը արյունահեղության հետևանքով կյանքի է կոչվում.
- կիրառվում է օկուլտային «փառքի ձեռք» տարրը՝ կախված մարդասպանի չորացած ձեռքը.

Թեմիս, 2012թ., ՕN 6 (35)

• Հարի Փոթերի ճակատին պատկերված է սպի՝ կայծակի կամ S տառի տեսքով: Այդ նշանը խորհրդանշում է կայծակի ուժը և նշանակում է «կործանիչ»: Սատանայապաշտներն այն օգտագործում են այլ մարդկանց վրա իշխանություն ձեռք բերելու համար: Այդ նշանը հայտնի էր նացիստական Գերմանիայում, որովհետև Հիտլերի գաղափարախոսությունը ներծծված էր օկուլտիզմով»:

Հարց ընթերցողին. «Ի՞նչ են դիտում ձեր երեխաները: Ի՞նչ եք թույլատրում նրանց կարդալ: Գիտե՞ք արդյոք, թե ինչը ինչպես է ազդում նրանց վրա»:

Հնարավոր է՝ դուք արդեն լսել եք այն մասին, որ ամբողջ աշխարհի քրիստոնյաներն իրենց անհանգստությունն են արտահայտել «Հարի Փոթեր» ապրանքանիշով արտադրանքի վերաբերյալ: Ինչի՞ հետ է դա կապված, ի՞նչն է պատճառը: Հավատացնում են, որ դա կրոնական ֆանատիզմ չէ, ինչպես ջանացին առարկության ալիք բարձրացնել զանգվածային լրատվամիջոցները: Եթե փորձեք խորանալ այնպիսի երևույթի մեջ, ինչպիսին է «Հարի Փոթերը», ինքներդ կկարողանաք կատարել որոշակի հետևություններ: Ինչ վերաբերում է գործի գրական կողմին, ապա ոմանք փորձում են Ջոան Ռոուլինգի գրքերը դնել մանկական հայտնի ստեղծագործությունների հետ միևնույն շարքում, ինչին դեմ են շատ գրաքննադատներ՝ պնդելով, որ գիրքը ոչ մի գրական արժեք չի ներկայացնում, այն չի դասվում նույնիսկ գրական հեքիաթի ժանրին: Իհարկե, սոսկ միջնակարգ դպրոցի գրականության կուրս անցած շարքային ըն-

թերցողի համար այդ մասին դատելը դժվար է:

Մեզ բոլորիս մանկության տարիներին հեքիաթներ են պատմել: Սոցիոլոգները և հոգեբանները պնդում են, որ մանկության շրջանում մարդու մեջ դրվում են բարոյական հիմքերը, փոխանցվում է մեր քաղաքակրթության հոգևոր և մշակութային փորձը: Գործնական-առօրեական մակարդակում այդ կարևոր գործառնությունները կատարում են հեքիաթները: Մանկական հեքիաթները լոկ մտացածին պատմություններ չեն. դրանք պատկերավոր միջոցներ են, որոնցով կարելի է փոքրիկ մարդուն բացատրել, որ կա բարի ու չար, և որ բարիով պետք է հաղթել չարին: Ընդ որում, «բարին» և «չարը» խորհրդանշելու համար միշտ օգտագործվել են որոշակի կերպարներ: Մենք հաստատ գիտենք, որ Բարա-Յագան, Կաշչեյը չարի խորհրդանիշներ են: Եվ ոչ ոքի մտքով անգամ չի անցնի այդ հերոսներին դրական հատկանիշներ վերագրել:

Միջնադարյան Եվրոպայում երեխաներին վախեցնում էին միջնադարյան էպոսի ավանդական կերպարների՝ գորլիմների, թզուկների, դևերի մասին պատմումներով: Ուշադրություն դարձրեք այն բանին, որ բոլոր այդ կերպարները չարություն էին մարմնավորում: Այսօր էլ հաճախ կարելի է տեսնել ինչ-որ մեկի երեխային, որը քնքշորեն կրծքին է սեղմում խաղալիք վամպիրիկին կամ խաղի ժամանակ անառողջ մոլուցքով ձեռք է բերում հերթական դեկլ-պոկեմոնը: Ի՞նչ է դա: Ի՞նչ է պատահել մարդկանց: Գուցե ժամանակակից մարդիկ, մոլորվելով իրենց մեծության և մարդ-

կային բանականության հզորության կեղծ գիտակցման մեջ, չե՞ն նկատել, թե ինչպես են սկսել սևն անվանել սպիտակ, չարը համարել ոչ այնքան չար, իսկ բարին՝ ոչ ավելի, քան ուտոպիա: Մի խոսքով, *«Իրենք Իմաստուն ենք ըսելով յիմարեցան»* (Հռոմ. 1.22): Մարդկանց այդպիսով գայթակղեցնելով՝ դևը, որը *«...ստախոս է և անոր հայրը»* (Հովհ. 8.44), այսօր ճարպկությամբ կեղծում է հեղինակությունները, հատկապես երեխաների վերաբերմամբ: Եվ դա լիովին օրինաչափ է, որովհետև այսօրվա փոքրիկների մեջ կան ապագա քաղաքագետներ, նախագահներ, ղեկավարներ, այսինքն՝ մարդիկ, ովքեր որոշելու են պատմության ընթացքը, մարդիկ, ովքեր կառուցելու են ապագան:

Պետք է ասել, որ Ջոան Ռոուլինգի՝ Հարի Փոթերի մասին գրքի հեղինակի ստեղծագործությունը բացահայտ մարտահրավեր է ոչ միայն մարդկային հասարակության բարոյական սկզբունքներին, այլև ընդհանուր առմամբ համաշխարհային գրականության հոգևոր ավանդույթներին: Բանն այն է, որ հենց առաջին էջից հեղինակը շրջապատող իրականությունը նկարագրում է որպես գորշ, կեղտոտ, տաղտկալի ու մռայլ ինչ-որ բան: Ընդ որում մարդիկ բացառապես բացասական կերպարներ են՝ նախանձոտ, չար, մույնիսկ ստոր: Դրա փոխարեն կախարդները, գորիկները և ինքը՝ Հարի Փոթերը, կարծես թե ամենաախտաբերիչն ու լուսավորին են, ինչ կա աշխարհում: Այդ ամենից ի՞նչ եզրակացություն կարող է անել փոքրիկ մարդը: Երեխան, որի համար դեռ մոր են սկսում ձևավորվել

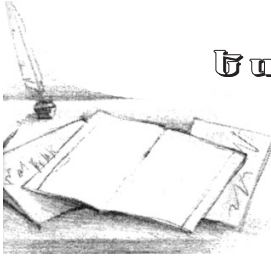
արժեքային կողմնորոշիչները, կարող է գրքային աշխարհի տպավորությունները «տեղափոխել» իրական աշխարհ, և այդ դեպքում չարժե գարմանալ, որ երեխաները դառնում են շփվող, մեծերի և հասակակիցների նկատմամբ ագրեսիվ:

Գրքի գլխավոր հերոսը՝ Հարի Փոթերը, ապագա կախարդ է: Եվ սա ձեզ համար Մոխրոտիկի մասին հեքիաթի բարեհոգի փերին չէ, սա ամենաիսկական մոգի կերպար է, որն զբաղվում է կախարդությամբ, կատարում է մոգական ծիսակատարություններ և օգտագործում է հմայախոտեր, ընդ որում իսկական: Ամենից առաջ մեծերը պետք է հասկանան, որ մոգությունը, ինչպես էլ որ այն անվանեն՝ դյուբություն, գուշակություն, սպիտակ կամ սև, չարություն է, իսկ նրանք, ովքեր զբաղվում են դրանով, ծառայում են սատանային: Տերը պարզ ասում է. *«...չհմայեք և գուշակությիւն չընեք»*, նաև՝ *«Լուկներուն մի նայիք, և հմայողներուն բան մի՛ հարցնեք, որպես զի անոնցմով չպղծուիք»* (Ղևտ. 19.26,31): Նրանք, ովքեր իրենց անվանում են հեքիմներ, էքստրասենսներ, ըստ էության հիմարներ են: Տերն ասում է, որ *«...գուշակողները կը յիմարացնեն»* (Եսայի 44.25): Նրանց բաժինը *«կրակե լճում»* է. *«Բայց վախկոտներուն, ու անհավատներուն, և պիղծերուն, ու մարդասպաններուն, ու պղծմիկներուն, և կախարդներուն, ու կռապաշտներուն, և բոլոր ստախոսներուն բաժինը կրակով ու ծծումբով վառած լիճին մէջ պիտի ըլլայ»* (Հայտն. 21.8):

“Свет и жизнь”, 2 (2003 г.)

(շարունակելի)

Բրահա, 2019թ., ՕN 6 (35)

Ես հասկացա Աստծու սեռաժողովը

(վկայություն)

Աղջիկս ու կինս 2000 թվականից «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու անդամ են: Մեր տանը հավաքույթներ էին լինում, սակայն ես չէի մասնակցում, ապրում էի իմ նախկին կյանքով, սիրում էի այդ կյանքը: Աստծու Խոսքը գիտեի, ծանոթ էի, ասում էի՝ ժամանակ կլինի, կապաշխարեմ: Ընտանիքս հույսը չէր կտրում և ինձ համար անընդհատ աղոթում էր, թեև ես իմ ապրած կյանքով բոլորին հոգնեցրել էի:

2006 թվականին հիվանդացա: Թոքերի խնդիր ունեի: Իմ հիվանդությունը երկարեց երեք տարի, գյուղում տարածվել էր, որ Մովսեսը (այսինքն՝ ես) երկար կյանք չունի: Բայց Աստված ողորմություն արեց ինձ. ես բժշկվեցի, բայց դարձյալ չընդունեցի Աստծուն ու շարունակեցի մեղքի կյանքով ապրել:

Այդ ընթացքում ընտանիքս չէր դադարում ինձ համար աղոթելուց և հավատում էր, որ Աստված հրաշք է գործելու:

Ես նորից հիվանդացա, գնացի բժշկի: Պարզվեց, որ ուռուցք ունեմ: Էջմիածնի տարածքի Այգեշատ գյուղի եկեղեցում ինձ համար աղոթեցին: Աստված ինձ այդ հիվանդությունից էլ բժշկեց, սակայն ես դարձյալ դա կապեցի պատահականության հետ ու մտածեցի, որ ես կարողանում եմ ցավը հաղթահարել:

Ես ապրում էի իմ կյանքով՝ կարծելով, թե ոչինչ չի եղել: Ճշմարտությունն իմանալով՝ չցանկացա հրաժարվել մեղքից և հայտնվեցի բանտում: Ինձ թվում էր, թե դա շփոթմունք է, և ես երկու օրից դուրս կգամ, բայց պատահական ոչինչ չի լինում: Աստված ինձ սիրելով թույլ տվեց, որ ես երկու օրվա փոխարեն բանտում մնամ 4 ամիս և 20 օր:

Այդ օրերին ես վերջապես հասկացա Աստծու անսահման սերը: Դատից անմիջապես հետո ինձ ազատ արձակեցին: Ինձ համար շատ դժվար էր հրաժարվել 48 տարվա իմ ապրած կյանքից ու ընկերներից, սակայն սեպտեմբերի 7-ին, վերադառնալով տուն, որոշեցի կյանքս մվիրել Աստծուն և առաջին անգամ գնացի հավաքույթի:

2010 թվականին Հանքավանի ճամբարում մկրտվեցի Սուրբ Հոգով, հիմա արդեն եկեղեցու անդամ եմ: Բոլոր հիվանդություններից բժշկվելուց հետո նաև սրտի հետ կապված խնդիր ունեի, բայց 2011 թվականին Հանքավանում, հավաքույթի ժամանակ, Աստված բժշկեց նաև այդ հիվանդությունից: Այժմ ես ոչ մի հիվանդություն չունեմ, բոլոր ինձ ճանաչողները տեսնում են Աստծու փառքը և ասում են՝ ձեր Աստվածն իրոք ամենակարող է: Փառք հավիտյան իմ Աստծուն:

Սահակյան Մովսես

Ընկիւն, 2012թ., № 6 (35)

ԴԺՈՒՔ ԵՎ ՎԵՐԱԴԱՐՁ

ՎԿԱՅՈՒՄ Է ՀՈՈՒԱՐԴ ՄՅՈՐՄԸ

Յիսուս ըսաւ անոր, Ես եմ ճամբան ու ճշմարտութիւնը և կեանքը. մէկը Հօրը քով չգար՝ եթէ ոչ ինծմով:

Հովհ. 14.6

Հոուարդ Մթորմը 38 տարեկան էր, դասախոսում էր Միացյալ Նահանգների քոլեջներից մեկում: Եվ ահա թե մի օր ինչ կատարվեց նրա հետ:

Ուսանողների մի խմբի և կնոջս հետ ճանապարհորդում էինք Եվրոպայում: Փարիզում, ճամփորդության նախափերջին օրվա առավոտյան, հանկարծ ստամոքսումս սուր ցավ զգացի:

Ցավն անտանելի էր, ես երբևէ այդպիսի ցավ չէի զգացել: Ցավից գալարվելով՝ ընկա գետնին: Կինս կանչեց հյուրանոցի բժշկին: Բժիշկը հասկացավ կատարվածը և շտապ օգնություն կանչեց: Ինձ տարան քաղաքի մյուս ծայրում գտնվող հիվանդանոցը, որտեղ երկու բժիշկ ևս զննեցին ինձ և, հասկանալով կատարվածը, ուրիշ հիվանդանոց տարան: Այնտեղ ես առանց դեղի, առանց ուշադրության, ցավերի մեջ տանջվելով պառկած մնացի 8-10 ժամ, քանի որ բոլոր բժիշկներն զբաղված էին:

Արդեն երեկոյան ժամը 8:30 էր, երբ բուժբույրը եկավ, ներողություն խնդրեց

ու ասաց, որ այդ օրը բժիշկ չի լինի և պետք է սպասեմ մինչև հաջորդ օրը: Երբ նա այդ ասաց, ես հասկացա, որ մեռնում եմ: Միակ ուժը, որ ինձ կենդանի էր պահում՝ այն էր, որ վախենում էի մեռնելուց, սարսափում էի այդ մտքից: Ես անհավատ էի և մտածում էի, որ մահը ահավոր է, որովհետև վերջն է, չգոյություն: Այն մտքից, որ ես պետք է այդ ցավի մեջ ևս մեկ օր գոյատևեմ, ապրելն ինձ համար անիմաստ դարձավ: Ես կնոջս ասացի, որ մենք պետք է իրար հրաժեշտ տանք, քանի որ մեռնելու եմ:

Ինձ համար շատ ծանր էր: Կինս նույնպես զգում էր, որ վերջն է: Ես փակեցի աչքերս և գիտակցությունս կորցրի: Բայց դա հավանաբար մի քանի րոպե տևեց, և իմ գիտակցությունը նորից վերականգնվեց: Ես բացեցի աչքերս, նայեցի և տեսա, որ կանգնած եմ մահճակալիս կողքին: Ես հստակ հիշում էի, թե որտեղ եմ և ինչ վիճակում: Միտքս պարզ էր: Ես ավելի քան ողջ և իրական էի զգում ինձ: Ես տեսա, որ մահճակալին մի մարմին կար՝ սպիտակ սավանով ծածկված: Սավանը բարձրացրի ու տեսա, որ դա իմ մարմինն էր: Բայց դա անհնար էր, որովհետև ես շատ հրաշալի էի զգում ինձ:

Ես սկսեցի խոսել կնոջս հետ, հարցնում էի նրան, թե ի՞նչ է կատարվում, ի՞նչ մարմին է այդտեղ դրված, բայց նա ինձ անտեսում էր: Ես շատ զայրացա, որ կինս ինձ բանի տեղ չի դնում: Ես սկսեցի կասկածել՝ այդ մարմինն ի՞մն է, թե՞ ոչ: Եվ արդեն չէի ուզում դրա մասին մտածել, որովհետև այդ միտքն ինձ վախեցնում էր:

Բրուկա, 2019թ., ՕՆ 6 (35)

Այդ պահին ես լսեցի մեղմ, նուրբ ձայներ. «Հոուարդ, դու պետք է մեզ հետ գաս: Գնացի՞նք, Հոուարդ, շտապի՛ր»: Ես մոտեցա դռանը. միջանցքը գորշ էր, նեղ: Այնտեղ շատ կանայք ու տղամարդիկ կային, կարծես բժշկական համագգեստներով: Ես նրանց հարցրի՝ բժիշկն է ուղարկել իրենց: Ես ասացի, որ լուրջ հիվանդ եմ և ինձ պետք է վիրահատեն, այլապես կմեռնեմ: Ինձ պիտի վիրահատեին դեռևս ութ ժամ առաջ: Նրանք ինձ ասում էին. «Գիտենք, գիտենք, գնացի՛նք, շտապի՛ր, գնացի՛նք, Հոուարդ»:

Ես դուրս եկա սենյակից, ուր ամեն բան շատ հստակ էր երևում և մտա միջանցք, ուր ամեն բան աղոտ և մշուշոտ էր: Մենք շատ երկար ժամանակ քայլեցինք: Երբ ես ասում եմ «Ժամանակ», դա հարաբերական է, քանի որ ժամանակ գոյություն չունի: Մենք քայլում էինք, և նրանք իմ կողքերից ուղղորդում էին ինձ, առաջ էին հրում: Միջանցքն ավելի ու ավելի էր մթնում: Ուղեկցորդներս ավելի ու ավելի թշնամաբար էին վերաբերվում ինձ հետ: Սկզբում նրանք մեղմ էին խոսում, որպեսզի հետևեն իրենց, հետո կոպտացան և ասում էին. «Արագացրու, ձայնդ կտրիր»:

Մենք մտանք լիակատար մթության մեջ, և ես սարսափահար եղա: Խավար էր, և ուղեկիցներս թշնամաբար էին վարվում ինձ հետ: Ես ասացի. «Չեմ գա ձեզ հետ»: Իսկ նրանք ասացին. «Մենք արդեն հասնում ենք»: Պայքար սկսվեց: Ես զգում էի, որ նրանք արդեն շատացել են. քաշքշում էին ինձ, խաղում էին հետս, ուզում էին ոչ թե ռնչացնել ինձ, այլ ցավ պատճառել, կարծես բավարարվածություն էին գտնում այն ցավերից, որ ես ապրում էի: Ես շատ չեմ պատմի, թե նրանք ինչ էին անում ինձ. դա սոսկալի էր: Եղունգներով պատառոտում էին ինձ, կծում էին, սողոցում: Փորձում էի պաշտպանվել, հեռացնել նրանց, բայց կարծես մեղուների փեթակ ընկած լինեի:

Վերջապես զգացի, որ ընկած եմ՝ ամբողջ մարմինս պատառոտված, անտանելի ցավերի մեջ: Ամենասարսափելին հոգեկան ցավն էր, այն անկումը, որ ապրել էի, այն զգացումը, որ մի անարդար ու սխալ բան է եղել:

Այդ պահին ես լսեցի իմ ձայնը. ուրիշներ չէր, իմն էր: Ես լսեցի, որ խոսում եմ. «Ես Աստծուն չեմ հավատում, ինչպե՞ս աղոթեմ: Եթե անգամ կարողանամ աղոթել, աղոթք չգիտեմ, ի՞նչ աղոթեմ: Երբ երեխա էի, կիրակնօրյա դպրոցում աղոթում էի՞նք: Բայց ի՞նչ էի՞նք ասում: Ինձ համար աղոթելը նշանակում էր անգիր ասել ինչ-որ խոսքեր, որ սովորել էի՞նք: Տերն իմ Հովիվս է... Չէ: Մեր ամեն օրվա հացը այսօր մեզ տուր... Եթե մահվան շուքի ձորի մեջ էլ պտտվեմ... Չէ, սա էլ այն չէ»:

Ես զգացի, որ այդ արարածները հետ էին թռչում, երբ ես Աստծու Խոսքն էի արտասանում: Նրանց վրա ասես եռացրած ջուր էր լցվում, ճչում էին, ծղրտում, չէին դիմանում, ավելի ու ավելի էին հեռանում: Ես զգացի, որ Աստծու մասին խոսելով նրանց հեռացրի ինձնից: Այդպես պառկած, շփոթված փորձում էի աղոթք հիշել: Եվ այդ արարածները վերացան, ու ես մնացի մենակ: Հավիտեություն լինել կարծես, քանի որ ժամանակի զգացում չկար:

Ես սկսեցի մտածել իմ կյանքի մասին և եկա այն եզրակացության, որ ապրել եմ եսակենտրոն մի կյանք, որտեղ միակ աստվածը ինքս եմ եղել: Իսկ ես եղել եմ ինձ տանջող այդ արարածների մնաց՝ դաժան, անսիրտ, և այդպես եմ վարվել մարդկանց հետ: Եվ հիմա ես այնպիսի աշխարհում եմ, ուր դաժանությունն է տիրում: Եվ թեպետ ես չեմ ուզում այս վիճակում լինել, սա հենց այն տեղն է, որտեղ ես պետք է լինեմ: Հենց սրան եմ ես արժանի: Հենց այդպես եմ ես ապրել: Չեք կարող պատկերացնել, թե հոգեբանորեն ինչպիսի ցավ էի ապրում: Պառկած եմ անվերջանալի ժամանա-

կում՝ մտածելով իմ ճակատագրի մասին:

Եվ հանկարծ մտքիս մեջ պատկերվեց իմ մանկության մի դրվագ: Նստած եմ կիրակնօրյա դպրոցում և երգում եմ. «Հիսուս ինձ շատ կսիրե...»: Եվ այն պահին, երբ հիշեցի և կրկնում էի այդ երգը, միտքս եկավ, որ կար ժամանակ, երբ ես անմեղ մանուկ էի ու հավատում էի մի Բարի Անձի, որ հզոր է, ամենակարող, որ ինձնից դուրս է: Կա բարի Մեկը, որ հոգում է իմ մասին: Այդ պահին ես հասկացա, որ ուզում եմ այդ օրերի վերադարձը: Ուզում եմ վերադարձնել այն, ինչը մի ժամանակ կորցրել էի, մի կողմ նետել, դավաճանել: Ես չէի ճանաչում Հիսուսին, բայց ուզում էի ճանաչել: Չգիտեի Նրա սիրո մասին, բայց ուզում էի իմանալ: Ես չգիտեի, որ Նա կա, բայց ուզում էի, որ Նա լինի: Ես հասկացա, որ ժամանակին, երբ մանուկ էի, հավատացել եմ Նրան: Եվ ես կանչեցի. «Հիսուս, խնդրում եմ, փրկիր ինձ»:

Եվ Նա եկավ: Սկզբում մի փոքրիկ լույս երևաց, ապա այնպես պայծառացավ, որ եթե այս աշխարհում լինեիր, կսպառեիր ինձ: Բայց այդ լույսը վտանգավոր չէր: Նա մոտեցավ և բարձրացրեց ինձ: Նրա լույսի մեջ ես տեսա, որ բզկտված ու արնաթաթախ եմ: Նա ինձ զգուշորեն բարձրացրեց: Նրա ձեռքերը շոյում էին ինձ, և վերքերը, ցավը, կեղտը անհետանում էին: Ես մաքրված և բժշկված էի, իսկ ներսս լցված էր սիրով: Կյանքիս ամենաաքանչելի պահն էր, և երբեմն չեմ կարողանում պատմել այնպես, ինչպես կուզեմ: Ես երեխայի պես երջանիկ էի: Ինձ պարուրել էր այն զգացումը, որ կորսված էի և գտնվեցի, մեռած էի ու կենդանացա:

Նա ինձ վեր էր տանում, կային նաև հրեշտակներ: Իսկ ես ամոք էի զգում, ասես աղբ լինեի, կեղտ: Ես հասկանում էի, որ անարժան եմ: Ինչպե՞ս կարող է Նա իմ մասին հոգալ, ո՞վ եմ ես: Ես վատն եմ: Մենք կանգ առանք ինչ-որ տեղ մեջտեղում. ոչ դժոխքում էինք, ոչ էլ

դրախտում: Եվ Նա ինձ ասաց. «Մենք չենք սխալվում, քո տեղն այստեղ է»: Եվ նա ցույց տվեց ինձ իմ կյանքը: Ես հասկացա, որ իմ կյանքի նպատակն է եղել է սիրել Աստծուն, ու նաև ընկերոջս՝ իմ անձի պես: Եվ ես ձախողվել էի: Նա ասաց, որ ես ետ պիտի գնամ: Ես ուզում էի դրախտ գնալ, այնտեղ այնպե՛ս սքանչելի էր: Բայց նրանք ասացին, որ ես չեմ կարող մտնել այնտեղ, պատրաստ չեմ, դեռ ժամանակը չէ:

Ես Հիսուսին և հրեշտակներին ասացի, որ առանց նրանց սիրտս չի դիմանա, չեմ կարող ապրել այս աշխարհում: Նրանք ասացին, որ իրենք միշտ ինձ հետ են եղել, երբեք ինձ չեն թողել: Նրանք ասացին, որ ես պետք է աղոթեմ, խոստովանեմ իմ մեղքերը, կյանքս տամ Հիսուսին, և նրանք միշտ ինձ հետ կլինեն: Ես պետք է Հիսուսին տամ կյանքս, այսինքն՝ բոլոր իմ աշխարհը, հասկացողությունները, նպատակները, երազանքները: Ամենը: Ես Հիսուսին ասացի. «Եթե Քո սերն ունենամ, զգամ, ես կարող եմ ապրել այս աշխարհում»: Եվ թեպետ ես այլևս չտեսա նրանց, բայց այն օրվա պես մշտապես զգում եմ Նրա սերը:

Այդ պահին բուժքույրը, որ ասել էր, թե բժիշկ չկա, ներս վազեց ու ասաց, որ բժիշկը ժամանել է: Ժամը 9:30 էր: Նրանք կնոջս դուրս հանեցին և սկսեցին ինձ վիրահատել: Ես ուզում էի կնոջս հետ խոսել, բայց այդ պահին չստացվեց: Հետո, երբ նա ներս եկավ, ես նրան ասացի. «Ամեն բան հրաշալի է լինելու»: Նա սկսեց լաց լինել, ոչինչ չէր հասկանում. մեռնում էի, իսկ հիմա այսպես եմ խոսում:

Աստված ինձ այս փորձառությունը տվեց, որպեսզի ես պատմեմ մարդկանց, օգնեմ նրանց»:

Անգլերենից թարգմանեց Գայանե Դալլաքյանը

Թրանսկրիպտ, 2019թ., ՕՆՏ (35)

ՀԱՎԱՏԱՐԻՄ ՄԵԱԼ ՄԻՆՉԵՎ ՄԱՀ

ԹԱԳԵՎՈՍ ԱՌԱՔՅԱԼԻ ԵՎ ՍԱՆԳՈՒԽՏ ԿՈՒՅՍԻ ԿՅԱՆՔԸ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Երբ կալանավորները երկնային ձայնը լսեցին, նրանց կապանքները քանդվեցին, վերքերը բժշկվեցին, և նրանք, Տիրոջը փառաբանելով, ասացին.

- Տեր Հիսուս Քրիստոս, որ կորածներիս այցի եկար ու փրկեցիր մեզ դիցապաշտությունից և սփոփեցիր Քո այցելությամբ, մենք մեր անձերը Քեզ ենք նվիրում:

Բանտապահներն, այս նշանները տեսնելով, դուրս եկան բանտից ու տեսան, որ բանտի դռները բաց են, և առաքյալը բանտարկյալների հետ աղոթում է: Նրանք սարսափած ներս մտան և դողալով ընկան Թաղևոսի ոտքն ու ասացին.

- Մենք էլ ենք հավատում քո քարոզած Աստծուն: Մեզ էլ խառնիր քո հավատացյալների թվին: Ներիր մեզ, քանի որ ականա ենք Աստծու ծառաներին նեղության մեջ պահում՝ անօրեն թագավորի վախից: Հիմա, երբ տեսանք Բարձրյալի փառքը, հավատում ենք, որ Նա է երկնքի և երկրի Արարիչը:

Առաքյալը աղոթելով նույն գիշեր մկրտեց բանտարկյալներին՝ թվով 33 հոգու:

Իսկ թագավորն առավոտյան մտածում էր, թե ինչպես վարվի իր աղջկա հետ: Սպանելու հրաման չէր կարող տալ, քանի որ շատ էր սիրում նրան: Դրա համար էլ նախարարներից մեկին ուղարկեց բանտ, որպեսզի Սանդուխտին իր մոտ բերեն:

Իսկ ուրիշներին էլ հրամայեց, որ Թաղևոսին փնտրեն ու ձերբակալեն՝ որպես իր աղջկան մոլորեցնողի, քանի որ չգիտեր, որ նա կամավոր բանտ է գնացել:

Իշխանը բազմությամբ բանտ գնաց ու տեսավ, որ բանտի դուռը բաց է: Նայելով ներս՝ տեսավ իր պատկերաքրածից շատ բազմություն և նրանց շուրջը լողող՝ ուժեղ լույս: Առաքյալը նրանց մեջ կանգնած սովորեցնում էր Աստծու Խոսքը:

Իշխանը և իր հետ գնացածները ահավոր լույսի տեսքից զարհուրեցին ու գետին ընկան. նրանք աներևույթ տանջանքներից չարչարվում էին և ահեղ ձայներ էին լսում: Թաղևոսը, հասկանալով նրանց վրա հասած վտանգը, դուրս շտապեց: Չեղքը նրանց վրա դրեց և Տիրոջ անունով բժշկեց նրանց: Նույն պահին հավատացին իշխանն ու նրան ուղեկցող 50 մարդիկ:

Թագավորը, լսելով եղածի մասին, հրամայեց սրով սպանել բոլոր նրանց, ովքեր հավատացել են Թաղևոսի խոսքերին:

Այդ օրը Քրիստոսի անվան համար երկու հարյուր հոգի նահատակվեց:

Իսկ Թաղևոսը բանտում աղոթում էր՝ ասելով.

- Տերս և Փրկիչս, գիտեմ, որ ինձ սիրում ես: Աղաչում եմ, մի՛ լքիր Քեզ հավատացողներին և իմ մահից հետո պահի՛ր նրանց Քո սուրբ աջով: Փա-

րատի՛ր այս բարբարոս ազգի կռապաշտության խավարը և մի՛ հատուցիր նրանց ըստ իրենց անօրեն գործերի, քանի որ բանաարկուն մոլորեցրել է նրանց: Շնորհիկ, որ այս երկրի բնակիչները քեզ համար հավիտենական ժողովուրդ դառնան ու միաբան փառավորեն Քո սուրբ անունը:

Եվ Տերն ասաց.

– Լսեցի աղաչանքդ և պիտի կատարեմ քո կամքը, և նրանց իմ սեփական ժողովուրդը պիտի դարձնեմ:

Թադևոսն արթնացրեց մյուս հավատացյալներին և պատմեց տեսիլքը: Նրանք ևս սկսեցին փառաբանել Աստծուն:

Առավոտյան թագավորի սպասավորները բանտ գնացին ու դուրս հանեցին Թադևոսին և մնացած հավատացյալներին, որպեսզի կապելով տանեն թագավորի մոտ: Միայն Սանդուխտն էր առանց կապանքների քայլում:

Երբ պալատ հասան, Սանդուխտն ասաց.

– Եղբայրներ, հաստատ կանգնեք, քանի որ ոչինչ են երկրավոր թագավորի սպառնալիքները: Դուք նայեք Երկնավոր Թագավորին, քանի որ Նա է միակ Աստվածը:

Եվ մինչ խոսում էր, թագավորը ներս կանչեց Սանդուխտին և ասաց նրան.

– Մոտ արի, աղջիկս, որ համբուրեմ քեզ:

Իսկ կույսը ոչ նայեց նրան, ոչ էլ մոտեցավ:

Թագավորն ասաց.

– Ուրացա՞ր ինձ և այն մոլորեցնողի՞ն սիրեցիր: Եթե այդ մտքիցդ ետ

չկանգնես, աստվածների անունով եմ երդվում, որ մահվամբ կպատժեմ քեզ էլ, նրան էլ:

Սանդուխտը պատասխանեց.

– Նա, ում դու մոլորեցնող ես անվանում, ինձ համար ճշմարտության առաջնորդ եղավ և ճանաչեցրեց ինձ իմ Աստծուն և Հորը:

Թագավորն ասաց.

– Ո՞վ է նա, ում Աստված և Հայր ես անվանում:

Սանդուխտն ասաց.

– Աստված Նա է, որ ոչնչից ամեն ինչ ստեղծեց: Բայց դուք, մոռանալով ձեր Արարչին, երկրպագում եք մեռյալ կուռքերին, որոնք ոչ տեսնում են և ոչ լսում, և որոնք ձեր միտքը կուրացրել են ու ձեզ էլ գեհենի զավակներ դարձրել:

Այդ պահին թագավորը բարկացավ և մոռացավ իր հայրական գութը, հրամայեց, որ Սանդուխտին կապեն, երկաթով քերթեն մարմինը և քերթուկներն այրեն:

Դահնապետը կապեց Սանդուխտին և սկսեց պատրաստել տանջելու գործիքները:

Թադևոս, 2012թ., ՁՆ 6 (55)

Այնտեղ գտնվող հավատացյալներից մեկը գնաց Թադևոսի մոտ ու պատմեց, որ Սանդուխտին կապել են և ցանկանում են տանջել:

Առաքյալն արտասուքով ասաց.

- Տեր իմ Հիսուս, նախիր Քո աղախինն և ամաչեցրու ճշմարտության թշնամիներին:

Իսկ Սանդուխտը արիաբար գոչեց.

- Տե՛ր իմ Հիսուս Քրիստոս, օգնիր ինձ և ցույց տուր Քո գործությունը:

Հանկարծ դողդյուն լսվեց, երկնքից լույս ծագեց, և ձայն լսվեց, որն ասաց.

- Քաջալերվիր, դուստրս, քանի որ Ես քեզ հետ եմ:

Նույն պահին կապանքները քանդվեցին, և լույսի փայլատակումից դահճապետն ու նրա հետ շատերը կորսվեցին: Եվ վախը պատեց թագավորին ու մնացած մարդկանց, նրանք կարծեցին, թե իրենք էլ պետք է կործանվեն: Իսկ Սանդուխտը համարձակ գնաց առաքյալի մոտ ու պատմեց նրան Քրիստոսի գործության մասին, որն իրեն ազատել էր: Եվ միասին գոհացան Աստծուց: Նույն պահին Սանատրուկի հրամանով մեկ այլ իշխան եկավ Թադևոսի մոտ և նրա ոտքն ընկնելով ասաց.

- Թագավորն է ինձ ուղարկել քեզ մոտ և ասում է՝ թող ների մեզ քո Աստվածը, աղոթիր մեզ համար, որպեսզի Նրա բարկությունն անցնի: Եվ հրամայեց, որ քեզ կապանքներից արձակենք:

Թադևոսն արտասուքով աղոթեց և ասաց.

- Հայր մեր, գթա այս ժողովրդին և մի՛ հատուցիր նրանց ըստ իրենց գործերի, որովհետև չգիտեն, թե ինչ են անում:

Երբ նա աղոթքը վերջացրեց, հրաշ-

քով բոլորի կապերը քանդվեցին, և ասեղ երկրաշարժի ձայնը դադարեց:

Իշխանը, տեսնելով այս ամենը, շատ վախեցավ: Թադևոսը նրան ասաց.

- Սի՛ վախեցիր, գնա պատմիր թագավորիդ՝ ինչ որ տեսար:

Եվ նա գնաց թագավորի մոտ ու ասաց.

- Տեսա առաքյալին, արքա, բայց ոչ որպես մարդ, այլ շատ ավելի բարձր, լույսեղծ շրջապատված: Եվ երբ աղոթեց, անցավ երկրի ցատումը:

Իսկ թագավորը, չարից դողված, ասաց.

- Ոչ թե նա անցկացրեց երկրի բարկությունը, այլ Անահիտ և Արամազդ մեծ աստվածները, որոնք մեր երկրի պահապանն են և թագավորների պարծանքը:

Այդ ժամանակ իշխանը բարկացած հեռացավ թագավորի մոտից և կրկին Թադևոսի մոտ գնաց, հավատաց Քրիստոսին և մկրտվեց ինքն ու իր ընտանիքը:

Երբ թագավորն իմացավ նրա մասին, շատ տխրեց, քանի որ այդ իշխանը մեծ հեղինակություն էր վայելում, և նրա պես լավ խորհրդական չկար ամբողջ Հայաստանում: Եվ չկարողանալով բարկությունը զսպել՝ հրամայեց սպանել երանելի իշխանին:

Ավելի ուշ Սանդուխտի վկայությամբ Չարմանդուխտ անունով մի ազնվագարմ տիկին ևս իր ընտանիքով հավատաց, և 200 հոգի մկրտվեցին:

Երբ թագավորը լսեց այս մասին, Չարմանդուխտին սպանեց, նրա մարմնի վրա ևս հրաշք կատարվեց, և շատերը հավատացին:

(շարունակելի)

«Վարդ Մորոց» գրքից

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Հովհ. 3:16-ում կարդում ենք.

«Վասն զի Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ , որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաիտենական կեանք ունենայ»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	091-57-07-36	Վարդանյան	Մովսես
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զելթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Նենրիկ
Արթիկ	094-82-44-14	Փիլոյան	Ղոդոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Նամբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագապավան)	093-98-92-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան	Մհեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Նրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան	Մհեր
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	077-48-48-97	Սվարդյան	Սարգիս
Սպիտակ	094-92-00-03	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արթակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Սուքիասյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

ՀԱՃԱԽ

Հաճախ է ներսս մեկից փոթորկվում,
Սուլեզնեւով՝ ինձ կործանել ուզում:
Հաճախ էլ ես իմ մարդկային ուժով
Տարերքի հետ եմ մարտի բռնվում:

Հաճախ եմ դառնում վստահ ինձ վրա,
Պետրոսի նման քաջ ու անձնուրաց,
Բայց մի փորձություն՝ ինձ վրա հասած
Վախի սարսուռ է բերում ինձ վրա:

Այդպիսի պահին քար սիրտս փշրող
Հայացքն եմ տեսնում երկնային Տիրոջ,
Որ նա նվիրեց զղջալու պատրաստ,
Բայց եւ ուրացող Պետրոսին թշվառ:

Սոռանում եմ, որ Հիսուսն իմ Փրկիչ
Միշտ իմ կողքին է ու ինձ կարեկից,
Միայն ուժերս հափնելու պահին
Ես ձեռք եմ մեկնում Երկնային գահին:

Մ.Սվարյան